

Sygn. akt I PK 235/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa L. S.
przeciwko K. R. prowadzącemu działalność gospodarczą Z. w P.
o zapłatę wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 września 2019 r.,
w związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt V Pa (...),

**umarza postępowanie wywołane wnioskiem pełnomocnika
powoda ustanowionego przez sąd (pełnomocnika z urzędu) o
zwolnienie od obowiązku zastępowania strony (powoda) w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda z urzędu (ustanowiony dla powoda przez Sąd Okręgowy w K.) adw. P. B. wniósł w piśmie z 14 sierpnia 2019 r. o zwolnienie go z funkcji pełnomocnika z urzędu.

W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik z urzędu podał, że ze względu na postawę powoda L. S. nie jest w stanie w sposób rzetelny wykonywać powierzonych mu funkcji pełnomocnika. Taki stan rzeczy powstał w wyniku rozbieżności stanowisk strony i pełnomocnika co do sposobu prowadzenia sprawy oraz „wymuszania” na pełnomocniku działań sprzecznych z interesem strony. Ponadto w

skierowanej do pełnomocnika korespondencji mailowej powód L. S. zarzucił, między innymi, że złożone przez pełnomocnika pismo procesowe „sankcjonuje bezprawie sądu w kwestii materiału dowodowego i stanowi próbę legalizacji nielegalnych działań sądu w tym zakresie”, ponadto zwrócił się do pełnomocnika: „Jeżeli nie jest Pan w stanie pomóc, gdyż przystąpił Pan do układu sądowo-prokuratorskiego, to proszę mi nie przeszkadzać i nie szkodzić”.

Z uwagi na opisane insynuacje oraz utratę niezbędnego w wykonywaniu zawodu adwokata zaufania w relacjach pełnomocnik-klient, adw. P. B. oświadczył, że nie jest w stanie dalej reprezentować powoda jako jego pełnomocnik we wszystkich sprawach, w których został ustanowiony jego pełnomocnikiem z urzędu, w tym w obecnej sprawie przed Sądem Najwyższy. W związku z tym wniósł o zwolnienie go z pełnienia funkcji pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 118 § 3 k.p.c. adwokat lub radca prawny ustanowiony przez sąd może wnosić – z ważnych przyczyn – o zwolnienie od obowiązku zastępowania strony w procesie. Sąd, zwalniając adwokata lub radcę prawnego, zwraca się jednocześnie do właściwej okręgowej rady adwokackiej lub rady okręgowej izby radców prawnych o wyznaczenie innego adwokata lub radcy prawnego.

Z udzielania pomocy prawnej z urzędu (zastępowania w sprawie) adwokata i radcę prawnego może zwolnić tylko sąd. Może to zrobić z urzędu lub na wniosek strony ze względów, których ustawa nie ogranicza, natomiast na wniosek adwokata lub radcy prawnego – tylko z ważnych przyczyn. Uzasadnienia dla „ważnych przyczyn” należy szukać przede wszystkim wśród zasad deontologii zawodowej adwokatów i radców prawnych. Wśród nich można wymienić złe stosunki interpersonalne ze stroną, uniemożliwiające lub znacznie utrudniające świadczenie pomocy prawnej, zwłaszcza w sprawach wymagających współpracy i szczególnego wzajemnego zaufania między pełnomocnikiem (adwokatem) i stroną (klientem).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Okoliczności przedstawione przez adw. P. B. we wniosku o zwolnienie go z obowiązku zastępowania powoda w postępowaniu kasacyjnym – uprawdopodobnione

złożeniem kserokopii korespondencji mailowej skierowanej przez powoda do pełnomocnika – uzasadniałyby zastosowanie art. 118 § 3 k.p.c. i zwolnienie adv. P. B. z funkcji pełnomocnika z urzędu.

Ponieważ jednak postępowanie kasacyjne przed Sądem Najwyższym zostało definitywnie zakończone – wydaniem postanowienia Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2019 r., odmawiającego przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w imieniu powoda i przyznającego pełnomocnikowi z urzędu należne mu wynagrodzenie – istniały podstawy do umorzenia postępowania incydentalnego wywołanego wnioskiem pełnomocnika ze względu na to, że wydanie postanowienia w tym przedmiocie stało się zbędne (odpowiednio stosowany art. 355 § 1 k.p.c.).